

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudců Mgr. Jany Volkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Z. d. S. n. H., IČO X**
sídlem V. 214, X S. n. H.
zastoupený advokátem Mgr. Miroslavem Burgetem
sídlem Aloise Krále 2640/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019, č. j. KUOK 29695/2019, ve věci přestupku,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 15. 4. 2019, č. j. KUOK 29695/2019, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Miroslava Burgeta, advokáta se sídlem Aloise Krále 2640/10, 796 01 Prostějov.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

1. Krajská veterinární správa pro Olomoucký kraj podala dne 2. 8. 2018 k Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) podnět k projednání přestupku na úseku ochrany zvířat proti týrání, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s minimálními standardy pro chov hospodářských zvířat choval nosnice pro produkci konzumních vajec v obohacených klecích, které neměly vhodné hřady skýtající nejméně 15 cm na jednu nosnici, a choval nosnice v obohacených klecích bez steliva.
2. Správní orgán I. stupně vydal dne 4. 9. 2018 příkaz č. j. SMOL/187162/2018/OZP/PEK, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 25 000 Kč za spáchání přestupku na úseku ochrany zvířat proti týrání. Proti příkazu žalobce brojil dne 11. 9. 2018 odporem.
3. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí ze dne 30. 1. 2019, č. j. SMOL/187162/2018/OZP/PEK, kterým rozhodl tak, že se žalobce uznává vinným z přestupku dle § 27a odst. 4 písm. h) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), který spáchal dne 29. 5. 2018 tím, že jako chovatel hospodářských zvířat (74 823 kusů drůbeže – nosnic pro produkci konzumních vajec) choval tato zvířata v hospodářství D. ve smyslu § 12c odst. 1 a 3 zákona na ochranu zvířat v rozporu s § 10 písm. a) bod 3 a § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 208/2004 Sb., o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat (dále jen „vyhláška č. 208/2004 Sb.“), jelikož nosnice byly chovány bez steliva. Za toto jednání správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 35 písm. b), § 36 – 44 a § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) a § 27a odst. 20 písm. b) zákona na ochranu zvířat pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V témže rozhodnutí správní orgán I. stupně zastavil přestupkové řízení ohledně přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s minimálními standardy pro chov hospodářských zvířat byly nosnice chovány v obohacených klecích, přičemž ¾ těchto klecí neměly mít vhodné hřady skýtající nejméně 15 cm na jednu nosnici.
4. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce brojil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 4. 2019, č. j. KUOK 29695/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

B) Žaloba

5. Žalobce se žalobou podanou dne 20. 6. 2019 ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci domáhal, aby krajský soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. V žalobě konkrétně namítal:
 - vady výrokové části napadeného rozhodnutí. Upozornil na to, že v první větě výroku chybí přísudek, proto je nesrozumitelná; dále namítal, že v téže větě je uveden nesprávný zástupce. Doplnil, že výroková část od druhé věty obsahuje shrnutí rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které by mělo být spíše v části odůvodnění;
 - nesprávné právní posouzení. Podle žalobce může být stelivem v souladu s § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 208/2004 Sb. jakýkoli drolivý materiál, tedy i materiál, který lze zkrmovat, pokud je drolivý a uspokojuje etologické potřeby nosnic. Použitím stejného materiálu pro krmení a pro účely steliva nedochází k porušení žádného právního předpisu, jelikož to žádný právní předpis nezakazuje. Upozornil na skutečnost, že správní orgány v témže řízení neshledaly žádné pochybení ohledně toho, jak žalobce nakládá s krmivy či jak je zajištěno krmení nosnic.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Podle správních orgánů stelivem může být jakýkoli drolivý materiál, s výjimkou některých drolivých materiálů, jako je krmivo. Správní orgány tak svým restriktivním výkladem vyhlášky č. 208/2004 Sb. uložily žalobci povinnost nad rámec právních předpisů. Zákonodárce stanovil, že stelivem je jakýkoli drolivý materiál, aniž by vyloučil některé drolivé materiály z množiny drolivých materiálů použitelných pro stelivo. Pokud správní orgány nesouhlasily s tím, že žalobce používá krmivo jako stelivo, měly toto řešit v řízení o přestupcích v oblasti nakládání s krmivem, nikoli však v oblasti zajištění welfare nosnic. Žalobce krmivo používal jako stelivo ve svém provozu od zavedení nové technologie, přičemž žádná u žalobce provedená kontrola na nevhodnost takového postupu neupozornila. Ten proto byl v dobré víře, že jedná řádně.

Žalobce dodal, že postupuje v souladu s etologickými potřebami drůbeže. Tyto potřeby žalobce zajišťoval tím, že v krmítku umístil krmivo, které obsahuje grit, tj. zrnka písku, a tím, že využíval krmivo jako stelivo, čímž utvářel slepicím podmínky, které jsou nejbližší jejich přirozenému prostředí. Tuto skutečnost správní orgány přehlížejí a k řešení otázky uspokojování etologických potřeb přistupují zjevně bez znalosti významu těchto potřeb;

- nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal, že se žalovaný k stěžejní námitce výkladu § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 208/2004 Sb. vyjádřil toliko na několika řádcích a zopakoval jen stanovisko krajské veterinární správy. V bodě 2 na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „... nemá zákonodárce na mysli krmivo. Krmivo slepicím umožňuje zachovat životní funkce, naopak stelivo slepicím umožňuje uspokojovat životní zvyky a potřeby tím, že umožní zejména klování a hrabání.“ Z tohoto stanoviska však není jasné, jak došel žalovaný k závěru, že stelivem nemá zákonodárce na mysli krmivo či proč by nemohlo krmivo zároveň zabezpečovat jak potřebu potravy, tak potřebu hrabání a klování.

Dále žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalovaný k posouzení otázky týkající se steliva citoval svědecké výpovědi Ing. V., MVDr. K. a Bc. F., které se však vztahovaly k problematice hřadů, nikoli k posouzení otázky řádného steliva.

Žalobce dále upozornil na to, že námitku nesrozumitelnosti a vnitřní rozpornosti již vznášel v odvolání. V něm namítal, že správní orgán I. stupně na straně 9 svého rozhodnutí odkázal na § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 208/2004 Sb. s tím, že je v tomto ustanovení uvedena definice krmiva. V uvedeném ustanovení však definice krmiva není obsažena, je v něm definováno stelivo. Správní orgán dále pojal své rozhodnutí jako „sporné řízení“ mezi ním a krajskou hygienickou správou. Tyto námitky vypořádal žalovaný tak, že žalobci sdělil, že „v odůvodnění jsou pasáže, které jsou zbytečně popisné. Tato skutečnost však odůvodnění nečiní nepřezkoumatelným.“ Dle žalobce je však shora uvedené vypořádání konkrétních námitek nedostatečné.

Žalobce uzavřel, že ze shora uvedených důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

C) Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 9. 2019 navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl s tím, že žalobce v žalobě nekonkretizoval, v čem měl zásah do jeho práv spočívat. Žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil správní úvahu, jednotlivé důkazy vyhodnotil, řádně přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v souladu se zásadou legality a rovnosti účastníků řízení vydal žalobou napadené rozhodnutí.

7. Žalovaný uvedl, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal Mgr. M. B., advokát společnosti B. K., advokátní kancelář, s. r. o. Žalovaný proto z procesní opatrnosti ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl jako zástupce žalobce jak společnost B. K., advokátní kancelář, s. r. o., tak i advokáta Mgr. M. B.
8. Podle žalovaného krmivo nelze zaměnit za stelivo, jelikož krmivo slouží k zachování životní funkce a stelivo k uspokojování životních zvyků a potřeb v podobě klování a hrabání. Definice krmiva je uvedena v § 3 odst. 1 písm. p) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů. Definice steliva v § 7 odst. 1 písm. p) vyhlášky č. 208/2004 Sb. se od definice krmiva liší. Doplnil, že užití krmiva namísto steliva by mohlo vyvolat rozvoj bakterií a patogenů, protože krmivo obsahuje i vitamíny, chemické látky a růstové hormony. Zároveň užití krmiva jako steliva by navíc bylo pro chovatele ekonomicky nevýhodné. Vysvětlením, proč krmivo není a nemůže být stelivem, se žalovaný zabýval na str. 3 napadeného rozhodnutí. Žalobce nepředložil žádný důkaz prokazující, že krmivo plní současně funkci steliva a ani v průběhu ústních jednání tento argument nevznsl. Dále žalobce nevyužil seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, kde mohl navrhnout rozšíření dokazování k posuzované problematice.

D) Replika žalobce

9. Žalobce v replice ze dne 2. 10. 2019 uvedl, že již v žalobě uvedl, že k zásahu do jeho práv došlo tím, že v rozporu se zákonem byl uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena sankce. Podle žalobce není pravdou, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Měl za to, že žalovaný převzal argumenty i právní hodnocení toliko z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by provedl řádný přezkum tohoto rozhodnutí.
10. Žalobce brojil proti tvrzením žalovaného ve vyjádření, že užití krmiva jako steliva může vyvolat rozvoj bakterií a patogenů. Toto tvrzení žalovaný ničím nepodložil. Současně žalovanému nepřislušelo, aby ve vyjádření hodnotil hospodaření chovatelů zvířat. Doplnil, že je otázkou právního výkladu příslušných předpisů, zda krmivo lze považovat za jakýkoli drolivý materiál ve smyslu legální definice steliva, přičemž se nejedná o otázku skutkovou. Žalobce argumenty ohledně využitelnosti krmiva jako steliva vznesl již v rámci námitek proti kontrolním zjištěním a i v rámci odůvodnění odporu, ale správní orgány se s nimi řádně nevypořádaly.

E) Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobce podal žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
13. O věci uvažil takto:
14. Žalobce v průběhu celého správního řízení a i v žalobě namítal, že jednal v souladu s § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 208/2004 Sb. Podle tohoto ustanovení se pro účely vyhlášky rozumí *stelivem jakýkoli drolivý materiál, který nosnicím umožňuje uspokojovat jejich etologické potřeby*. V obohacených klecích nosnic se dle žalobce nacházelo stelivo, tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

drolivý materiál, konkrétně krmivo, které však plně uspokojovalo etologické potřeby nosnic.

15. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že na krmivo nelze nahlížet izolovaně bez dalšího. Správní orgán I. stupně připustil, že žalobce jednal v souladu § 12b písm. c) zákona na ochranu zvířat, jelikož nosnice měly možnost přístupu k zařízení pro krmení a napájení tak, aby bylo minimalizováno znečištění krmiva a vody, i vyloučeny nepříznivé účinky zápolení o krmivo a napájecí vodu mezi hospodářskými zvířaty. Podle správního orgánu I. stupně však krmivo musí splňovat i další požadavky, zejména ty, které stanoví zákon č. 91/1996 Sb., o krmivech (dále jen „zákon o krmivech“). Tento zákon je podle správního orgánu I. stupně zákonem speciálním vůči zákonu na ochranu zvířat. Zákon o krmivech stanoví, co je nežádoucí látkou a co znehodnoceným krmivem, doplňkovou látkou nebo premixem; text ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) a d) zákona o krmivech, které vyjmenované pojmy pro účely zákona vykládají, správní orgán I. stupně bez dalšího citoval ve svém rozhodnutí. Následně učinil tuto úvahu: *„Ve světle těchto právních norem už pak tedy není možno nahlížet na krmivo jako na jakýkoli materiál. Dle názoru správního orgánu jsou právě citované právní normy normami zvláštními vůči definici krmiva, uvedené v ust. 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky. Správní orgán tedy nemůže na podkladě právě uvedeného souhlasit s tvrzením družstva, že klece stelivo měly, protože v nich bylo krmivo (coby „jakýkoli“/drolivý/materiál), neboť stelivem sice může být „jakýkoli“ drolivý materiál, ale ne jakýkoli bez dalšího. Je-li totiž jako takový materiál použito krmivo a to nemá parametry, které stanoví jiná právní norma, je to špatně a v rozporu s ní. Krmivo, byť drolivé, zkrátka stelivem za daných okolností být nemůže a v tomto případě v klecích žádné stelivo opravdu nebylo.“*
16. Dle krajského soudu z popsanych úvah správního orgánu I. stupně není dostatečně zřejmé, zda správní orgán I. stupně vycházel z toho, že se v obohacených klecích nenacházel žádný drolivý materiál (*„v klecích žádné stelivo opravdu nebylo, neviděly ho ani veterinární lékařky a není to zřejmé ani z dodatečně pořízených videozáznamů“*), nebo zda se v nich nacházel sice drolivý materiál, ale ve formě krmiva, o čemž by svědčila jeho tvrzení, že krmivo nemůže být stelivem.
17. Pokud by krajský soud odhlédl od uvedených rozporů a soustředil by se toliko na úvahy správního orgánu I. stupně, že stelivo nemůže být krmivem, musí konstatovat, že tyto úvahy jsou nedostatečné. Správní orgán I. stupně pouze citoval text zákona o krmivech v částech, které vykládají pojmy nežádoucí látka, znehodnocené krmivo, doplňková látka nebo premix, aniž by uvedl, zda a jakou souvislost mají tyto pojmy s posuzovanou věcí. Správní orgán I. stupně nevysvětlil, zda krmivo podmínky těchto pojmů naplňovalo či zda se jednalo o úvahu do budoucna, a také nevysvětlil, co z uvedených skutečností vyvozuje. Krajský soud tak shledal, že přezkoumatelná úvaha o tom, proč krmivo nemůže být stelivem, v rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí. Správní orgán I. stupně uvedl zcela nekonkrétní tvrzení, že stelivem nemůže být jakýkoli drolivý materiál *„bez dalšího“* a že krmivo nemělo parametry, aniž by ozřejmil, jak k takovému závěru došel. Správní orgán I. stupně uzavřel, že krmivo *„zkrátka stelivem za daných okolností být nemůže“*, tyto *„dané okolnosti“* však nepopsal a nevysvětlil. Takovéto odůvodnění krajský soud shledává nepřezkoumatelným.
18. Krajský soud si je vědom, že při soudním přezkumu se na správní řízení, které je vedeno ve dvou stupních, nahlíží jako na jeden celek. Je-li vada rozhodnutí nebo řízení vedeného v prvním stupni plně zhojena v odvolacím nebo rozkladovém řízení, není správní řízení jako celek stiženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí

(viz např. rozsudky ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 As 72/2006 – 167, ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 – 48, ze dne 30. 11. 2010, č. j. 9 As 37/2010 – 217, nebo ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8 Afs 20/2013 – 101, č. 3319/2016 Sb. NSS). Krajský soud proto zkoumal, zda shora uvedené vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně zhojil žalovaný v napadeném rozhodnutí.

19. Žalovaný rozhodoval za situace, kdy žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil zcela konkrétními odvolacími námitkami, uvedenými v doplnění odvolání ze dne 26. 2. 2019. Žalobce namítal, že splnil požadavky § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 208/2004 Sb., že použitím stejného materiálu pro zkrmení a pro účely steliva neporušil žádný právní předpis, navíc za situace, že správní orgány neshledaly pochybení v tom, jak žalobce nakládá s krmivem nebo jak je zajištěno krmení nosnic. Žalobce následně vysvětlil, z jakého důvodu využívá krmivo jako stelivo a jakým způsobem jsou takto naplněny etologické potřeby nosnic.
20. S argumentací uvedenou v odvolání ohledně použití krmiva jako steliva se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal kusým způsobem na straně 3. Vyslovil, že výkladem § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 208/2004 Sb. dospěl k závěru, že *„textem (cit.: stelivem jakýkoli drolivý materiál, který nosnicím umožňuje uspokojovat jejich etologické potřeby (konec citátu) nemá zákonodárce na mysli krmivo. Krmivo slepicím umožňuje zachovat životní funkce, naopak stelivo slepicím umožňuje uspokojovat životní zvyky a potřeby tím, že umožní zejména klovaní a hrabání“*. Jakákoli úvaha o tom, jak žalovaný k uvedeným závěrům došel, v napadeném rozhodnutí chybí. Žalovaný neodpověděl na hlavní odvolací námitku, proč nelze použít krmivo jako stelivo, jedná-li se taktéž o drolivý materiál a vyhláška č. 208/2004 Sb. sama o sobě použití konkrétních drolivých materiálů nevyklučuje. Dle krajského soudu je odůvodnění této odvolací námitky tak, jak to učinil žalovaný, nedostatečné. Povinností žalovaného bylo vysvětlit, jaký výklad § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 208/2004 Sb. použil, jaké další skutečnosti zohlednil a která ustanovení jiných zákonů či vyhlášek jej vedly k citovanému závěru. Vzhledem ke stručnosti odůvodnění a absenci jakýchkoli argumentů krajský soud nebyl s to posoudit, zda jsou závěry žalovaného ohledně nepřipustnosti krmiva jako steliva správné či nikoli.
21. Ze shora uvedených skutečností tak jasně vyplývá, že jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak napadené rozhodnutí neobsahuje přezkoumatelnými argumenty podloženou úvahu o tom, že krmivo není možné použít jako stelivo. Žalobní námitka ohledně absence této úvahy v napadeném rozhodnutí je proto důvodná.
22. Žalobce dále brojil proti tomu, že se žalovaný nezabýval dostatečně jeho dalšími odvolacími námitkami. Také v tomto směru mu musel krajský soud přisvědčit. Žalobce v bodě IV. odvolání namítal, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nesprávně vyvozoval závěry z toho, že je pojem krmivo definován ve vyhlášce č. 208/2004 Sb. Krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně na straně 9 svého rozhodnutí uvedl, že *„dle názoru správního orgánu jsou právě citované právní normy [pozn. soudu: § 2 odst. 1 písm. a) a d) zákona o krmivech, vykládající pojmy nežádoucí látka, znehodnocené krmivo, doplňková látka nebo premix] normami zvláštními vůči definici krmiva, uvedené v ust. § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky. Správní orgán tedy nemůže na podkladě právě uvedeného souhlasit s tvrzením družstva, že klece stelivo měly, protože v nich bylo krmivo (coby „jakýkoli“/drolivý/materiál), neboť stelivem sice může být „jakýkoli“ drolivý materiál, ale ne jakýkoli bez dalšího. Je-li totiž jako takový materiál použito krmivo a to nemá parametry, které stanoví jiná právní norma, je to špatně a v rozporu s ní“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

23. Krajský soud se ztotožňuje s žalobcem, že § 7 odst. 2 písm. b) skutečně definici pojmu krmivo neobsahuje. Tuto skutečnost žalobce namítal již v odvolání, žalovaný se s touto odvolací námitkou nijak nevypořádal. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze obecně v napadeném rozhodnutí uvedl, že souhlasí s odvolatelem, že v odůvodnění jsou pasáže, které jsou zbytečně popisné, a že tato skutečnost dle jeho názoru nečinila rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelným. Současně uvedl, že v odůvodnění jako celku správní orgán I. stupně splnil veškeré zákonné požadavky na odůvodnění dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dle krajského soudu tomu tak není, protože odůvodnění vůbec nereaguje na odvolací námitku, nevysvětluje, zda se jednalo pouze o písarskou chybu, což se však s ohledem na další argumentaci správního orgánu I. stupně nepodává, současně úvahu správního orgánu I. stupně nedoplňuje či nekoriguje. Dle krajského soudu tak žalovaný odvolací námitku neposoudil řádně, žalobní námitka je tak důvodná.
24. Krajský soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval dostatečně odvolacími námitkami žalobce, jeho závěry nejsou podloženy přezkoumatelnými úvahami a nelze z něj seznat, jak žalovaný k těmto úvahám došel. Krajský soud proto shledal, že jsou naplněny podmínky § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí*, tedy zrušil napadené rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
25. K namítaným vadám výrokové části napadeného rozhodnutí krajský soud uvádí, že jakékoli formální pochybení správního orgánu nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl jako zástupce žalobce jak advokátní kancelář B. K., advokátní kancelář, s. r. o., tak Mgr. M. B. Žalobce však netvrdí, že by nebylo napadené rozhodnutí jeho zástupci řádně doručeno, že by z uvedeného důvodu zmeškal lhůty apod. Za této situace nemělo prosté uvedení dvou zástupců žalobce na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv. Taktéž tvrzená absence přísudku v první větě výroku napadeného rozhodnutí nezpůsobila nesrozumitelnost. Tomuto závěru odpovídá i to, že žalobce v žalobě na napadené rozhodnutí reaguje a polemizuje s ním. Krajský soud uzavírá, že uvedené skutečnosti neměly na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, a proto shledal tuto námitku žalobce nedůvodnou.
26. Žalobce dále namítal, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalovaný k posouzení otázky týkající se steliva citoval svědecké výpovědi Ing. V., MVDr. K. a Bc. F., které se však vztahovaly k problematice hřadů, nikoli k posouzení otázky řádného steliva. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zmiňoval výsledky shora uvedených svědků v reakci na odvolací námitky žalobce. Ten v odvolání namítal, že výpověď MVDr. K. neodpovídala realitě, byla nevěrohodná a nebyla způsobilá prokázat deliktní jednání a že z použitých videozáznamů vyplývají jiné skutečnosti. Žalovaný tak nepochybil, pokud se výsledkem svědků zabýval. Pokud byly některé úvahy žalovaného nadbytečné, tak žalobce neuvedl, jak by tato skutečnost mohla zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv. Vzhledem k tomu, že žalobce nebrojil proti závěrům, které žalovaný v souvislosti s výsledky svědků učinil, krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.

F) Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající ve výše popsanych nedostacích jeho odůvodnění dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současne krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce v celkové výši **15 342 Kč** tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování advokátem, stanovené v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), jako odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby (převzetí věci, sepis žaloby, replika žalobce ze dne 2. 10. 2019) dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. 3 100 Kč za jeden úkon, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč dle § 13 odst. 4 AT, tj. 300 Kč za jeden úkon právní služby. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, náleží mu zvýšení odměny a hotových výdajů o 21 % z částky 10 200 Kč, tj. 2 142 Kč.
29. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 28. ledna 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu